

Avsnitt 1 mix1.1_-16LUF3.mp3

Jonas Monsén [00:00:00] Hej och välkomna till den här podden! Här får ni lyssna när professor Christopher Gillberg pratar om NPF. Vi har delat upp podden i flera delar så att du kan välja vad du är mest intresserad av. Hej och välkomna, jag som pratar här heter Jonas Monsén och jobbar som undervisningsråd och jag sitter här med Christopher Gillberg. Jag tänkte Christopher, du kan ju börja presentera dig lite om vem du är först och främst.

Christopher Gillberg [00:00:21] Ja, jag är professor eller senior professor i barn och ungdomspsykiatri i Göteborg och Glasgow, London och ja, ett par andra städer. Och jag har arbetat i över 50 år med barn med så kallade neuropsykiatriska funktionsnedsättningar och jag har även arbetat med vuxna och med familjer och ja har ju väldigt stor både klinisk och forskningsmässig erfarenhet av den här typen av svårigheter, problem.

Jonas Monsén [00:00:50] Om vi börjar ungefär från början, vi på Skolverket gillar ju skolan väldigt mycket. Vad tyckte du om skolan när du själv gick i skolan?

Christopher Gillberg [00:00:58] Ja, det är inte helt lätt att svara enkelt på. Jag hoppade ju över ett antal klasser så jag var aldrig riktigt liksom verkligen delaktig förrän på gymnasiet i en sammanhängande skolgång om man säger så. Men ja, jag lärde mig ju väldigt mycket från alla andra medier än från skolan. Jag lärde mig språk av min mor, till exempel som språklärare. Och språk har alltid varit någonting som har intresserat mig och som jag tyckte var roligt även i skolan. Och matematik, det var väl de skolämnen som jag gillade mest. Men annars lärde jag mig väldigt mycket av att sitta och lyssna på radio och lyssna på musik och jag var tidigt en av dem som förstod att The Beatles skulle bli någonting. De var här 1963 i Göteborg och jag var naturligtvis där. Jag var och hämtade Dusty Springfield på flygplatsen när hon var i Göteborg. Och fortfarande så följer jag väldigt mycket vad som pågår i musikvärlden och filmvärlden. Och ja, en del av min utbildning bestod också av, inte bara mammas språkundervisning, utan pappas filmundervisning. Han var en av Sveriges största ägare av stumfilm. Och ja, jag fick... Och vi hade att vi gick på bio en gång i veckan, hela min uppväxt och det har också präglat mig.

Jonas Monsén [00:02:33] Hur kom det sig att du börjat intressera dig för det som i dag kallas för neuropsykiatriska funktionsnedsättningar?

Christopher Gillberg [00:02:38] Ja, det tror jag ju delvis berodde på att jag hade en kusin med väldigt svår anorexi. Och så hade vi en ingift släkting med väldigt mycket, vad man i efterhand kan ha förstått måste ha varit autism. Och jag tror att det förhållandet också att, när jag skulle göra min sån här allmäntjänstgöringstid som man ska göra i psykiatri för att bli få sin läkarlegitimation, så låg barnpsykiatriska kliniken tvärsöver gatan från där jag bodde. Medan psykiatrikliniker låg väldigt långt bort. Man fick åka över halva Göteborg och det var inte det roligaste så jag bestämde mig för att gå tvärs över gatan och fråga "Kan jag göra min vidareutbildning eller tjänstgöring här?" Och det kunde jag och bara några veckor efter jag hade börjat så bad den läkaren som hade hand om behandlingshemmet för barn med autism att kunde jag följa med dit ut och ta mig an den verksamheten, vilket jag gjorde. Och där träffade jag ju då på dels en massa myter om autism, som till exempel att föräldrarna var känslolösa och framför allt mödrarna och jag bestämde mig redan då att jag måste ta reda på hur det förhåller sig.

Jonas Monsén [00:04:01] När i tiden var det här?

Christopher Gillberg [00:04:02] Det här var 1974 och då hade jag ju redan jobbat i något år, ett och ett halvt år. Men i alla fall så, mycket snabbt blev jag ansvarig för att titta efter och se efter de här barnen som var på något som då hette Mjörnhemmet utanför Göteborg. Och där var det väldigt mycket sån här tillämpad beteendeterapi enligt Ivar Lövs och jag träffade alla föräldrarna till de tio barnen som då fanns på Mjörnhemmet och den första gången så tänkte jag att "det stämmer ju det här med så märkliga föräldrar". Men redan nummer två så började undra och sedan visade det sig ju när man hade träffat allihop att de, ja, de var väl inte konstigare än va vi allihop är i så fall. Och så började mitt intresse för, och så kom jag in också i en familjeterapi med en gång med en pojke som hade anorexia nervosa och som det sen visade sig också hade väldigt mycket autistiska symptom. Så på det sättet tror jag, den kombinationen gjorde att jag blev fast i det hela.

Jonas Monsén [00:05:21] Och sen när började du rikta in dig mer och mer mot forskningen?

Cristopher Gillberg [00:05:24] Ja det började 1974 och det var mycket beroende på att min professor i barnmedicin, pediatrik, Bengt Hagberg, som jag hade träffat två år tidigare, han hörde av sig när han hade förstått att jag var på barnpsyk och sa att "nämen nu får du göra någonting här, för det står så illa till där. Du måste städa upp här i det här träsket". Och Bengt hade tidigare ju ägnat sig väldigt mycket åt sånt här, som man kallar epidemiologisk forskning och försökt kartlägga hur vanligt det var med cerebral pares och epilepsi och intellektuell funktionsnedsättning och så vidare. Och så tyckte han att då kunde väl jag ta mig an det här som då kallades MBD, minimal brain dysfunction. Så ja, det startade faktiskt redan med en gång, då vid 74. Och sedan, de första publikationerna kom '77 och därefter.

Jonas Monsén [00:06:20] Så på den vägen är det kan vi säga helt enkelt.

Cristopher Gillberg [00:06:21] Fortfarande.

Cristopher Gillberg [00:06:21] Tack så mycket Christopher.